

Tjenerinde. Saavel ved denne Sags Behandling, som da Hærloven var til Behandling her i Salen, er man efter min Mening gaaet ud fra en feil Betragtningssaaade ved at fæste Blikket paa en bestemt Fjende og mene, at vi burde indrette vort Forsvar med denne Fjende for Øie. Ligesaa lidt troer jeg, at man skal tage Europas Kort frem og see efter, mod hvem vi kunne staae os, og mod hvem ikke, og saa indrette os derefter; derimod mener jeg, at naar Talen er om vor Hær og Flaade, gjælder det for os om at faae en saadan Hær og Flaade, som passe til Landets Forhold og finansielle Stilling, ligesom det gjælder om at faae det bedst Mulige i saa Henseende for de Pengemidler, som vi ere istand til at affee dertil; det gjælder om at have en Hær og en Flaade, som kan staage sig ligeoverfor en ligesaa stor Styrke, hvad enten vi nu angribes af en Magt af lignende Størrelse som vi, eller af en større Styrke, der er indviklet i Krig med en anden Magt, og derfor ikke kan sende sin hele Styrke imod os. — Jeg gaaer, som sagt, ud fra, at Flaaden er vort Hovedværn, og dertil ledes jeg ved Historiens Vidnesbyrd om, at de skønneste Minder i Danmarks Historie ere knyttede til Flaadens Bedrifter. Der er Navne i vor Historie, som aldrig ville uddøe, og disse Navne ere især knyttede til Mænd, som til os have høvedet Danmarks Værd, Danmarks naturlige Veligheden, store Rystindstrækning, dybe Forpande og Nødvendigheden af at bibeholde en Forbindelse mellem Verne, alt Dette viser os endvidere hen til, at Danmark af Naturen særligt er henviist til at stole paa sin Flaade. Jeg kunde derfor have ønsket, at Loven om Flaadens Ordning var gaaet forud for Loven om Hærens Ordning, idet jeg nærer Frygt for, at Enkelte skulle synes, at vi have været for rundhaandede ved Hærloven, og at det derfor nu var Tid til overdrevent at spare med Hensyn til Flaaden. Hvad nu det første Punkt angaaer, at vi skulde have været for rundhaandede overfor Hæren, da mener jeg slet ikke, at vi have været det, hvis man for de betydelige Midler, vi have bevilget dertil, kunne faae en kampdygtig og veløvet Hær, som selvbestjør vore berettigede Fordringer. Det er imidlertid Noget, jeg slet ikke er sag-

kyndig nok til at dømmen om, og jeg maa derfor foreløbig støtte mig til de Sagkyndiges Dom i saa Henseende; i alt Fald vil Erfaringen vise, om det er Tilfældet eller ikke. Men der er efter min Mening aldeles ingen Grund til at lade Flaaden komme til at lide derunder. Hvad enten man nu vil kalde Flaaden „en lille Flaade“ eller „en stor Escadre“, troer jeg, at den med Rette kan gjøre Krav paa den størst mulige Understøttelse. Sparommelighed er jo ganske vist en særdeles god Ting, og jeg troer ogsaa, at jeg i det Stykke altid skal følge dem, der ville have en fornuftig Sparommelighed, hvorved ikke høiere Interesser krænktes, og jeg siger det saameget mere frimodigt, som jeg ikke har hørt til dem, der samtidig med at have raabt paa, at Embedernes Antal betydelig bør indskrænkes, have oprettet 1000 nye Embeder, deels ved at indsætte en heel Deel lønnete Skatteopkrævningscommissairer, gaaende ud fra den Forudsætning, at ingen Mand i Landet er istand til frivilligt, uden Godtgjørelse, at overtage nogen offentlig Bestilling, deels ogsaa ved at rode Staten ind i en Statsdrift af Fernhanerne, som ogsaa staffer os en heel Mængde Embedsmænd, vi kunde have været frie for. I det Hele maa jeg med Hensyn til Sparommelighed sige, at jeg betragter Landets finansielle Beldære som Middel og ikke som Maal, hvad enten man seer hen til den Enkelte eller til hele Folket; det er et Middel, som nok er værdt at eftertrægte, naar man derigennem kan opnaae noget Høiere og Bedre. Men ligesaa farlig er en usfornuftig Sparommelighed. Det nytter slet ikke, at vi have en Hær og Flaade, naar ikke de fornødne Midler til Mandstabs og Befalingsmændenes nødvendige Uddannelse og Ovelse bevilges, ligesom man ogsaa maa sørge for, at Materiellet ikke ligger og rustner op, fordi der findes Midler til den nødvendige Vedligeholdelse deraf. Derfor er det, at jeg ret meget vil bede Thingets ærede Medlemmer om at være ligesaa rundhaandede overfor Flaaden, som de have været det overfor Hæren. — Jeg maa, efter hvad jeg nu har udtalt, i alt Væsentligt støtte mig til den høitærede Flaademinister, ogsaa af den Grund, at Udalgets Fleertal støtter sine Forslag paa en Betragtning, jeg ikke